

INGEZONDEN.

HET LID-WORDEN VAN DE TANDHEEL- KUNDIGE VEREENIGINGEN.

Dit opschrift is wel verkeerd, want over slechts twee der Vereenigingen wil ik het hebben. Het Senioren-Convent, of-te-wel het Genootschap, zou zich beleedigd kunnen voelen, door zulk een jong tandarts ter sprake gebracht te worden.

Resten dus de Nederlandsche Vereeniging van Tandartsen, die ik kortweg de „Vereeniging” wil noemen en de Maatschappij. En nu wilde ik wel met enkele voorbeelden aantoonen, dat men bij 't lid worden dezer vereenigingen nu niet bepaald „vlot” weet op te treden.

Vooraf nog dit: wat weten de tandheelkundige studenten van het vereenigingsleven onder hunne a.s. collega's. De meesten niets, een hopelooze verwarring heerscht er omtrent de werkwijze en 't doel van Maatschappij en Vereeniging, zoodat velen al dadelijk beginnen met 't goed recht van bestaan van een paar vereenigingen in twijfel te trekken.

Zij vermoeden misschien, dat er ook na de studententijd nog zoo'n soort concurrentie bestaat als tusschen Corps en Unitas en dat b.v. de Vereeniging eenigszins exclusief is, er een soort groentijd op na houdt, de Maatschappij zich „innemender” betoont en voor iedereen de poorten opent, op voet van gelijkheid.

Maar in ernst, aan die verwarring kan toch gemakkelijk een einde gemaakt worden.

Elk jaar voor beide vereenigingen de noodzakelijke wetenswaardigheden, als werkwijze en doel der vereeniging, beschreven in de Almanak van John Tomes of in 't Tandheelkundig Jaarboekje en de tandheelkundige student kan zich reeds op de hoogte stellen en hangt dan niet af van een of ander a.s. collega, die hem zoo terloops eens inlicht.

Is men afgestudeerd, dan meldt men zich aan:

1e. bij de „Vereeniging” krijgt men al vlug van de secretaresse bericht, dat men te zijner tijd wel eens hooren zal, of men aangenomen is als lid.

Ik meldde mij omstreeks Augustus aan en hoorde zoowaar al één week vóór de Januari-vergadering, dat ik lid mocht worden.

2e. voor de Maatschappij gaf ik mij op in November 1919 bij den secretaris van het Dep. Zuid-Holland.

Daar echter dit Dep. nog geen vergadering gehouden heeft, wacht ik geduldig, of dit Dep. nog eens zal vergaderen en ik misschien de kans krijg lid te worden.

Van de Maatschappij beteekent dit een organisatorische fout, daar het gebeuren kan, dat juist een jong student al dadelijk noodig heeft in contact te komen met haar werk, ik noem b.v. met de Ziekenfonds-Commissie.

Nu begrijp ik heel goed, dat elke vereeniging tijd noodig heeft om z'n nieuwe leden te wikken en te wegen, maar een ballotage-commissie of — en dit lijkt me een heel goede oplossing — het publiceeren van de namen der candidaat-leden onder een officieel hoofd in 't Tijdschrift, zoodat ieder tegen deze nieuwelingen eventueel bezwaren kan indienen, zou toch veel vlugger werken; zie b.v. de wekelijksche lijst in de „Kampioen”.

Het late- of in 't geheel-niet-lid worden der vereenigingen is m.i. ook een bezwaar voor de nauwkeurige samenstelling van het Jaarboekje.

Vooraf van de pas-afgestudeerden vindt men meestal niet veel vermeld en dikwijls is 't juist van hen 't meest noodig adres enz. vermeld te zien.

Dit betoog had misschien gehouden moeten worden op de vergaderingen van de twee vereenigingen.

Maar waar ik op 't oogenblik pas toegang heb tot die der „Vereeniging” en ik 't zelfde betoog ook zou willen spreken tot de „Maatschappij”, hoop ik, dat gij, geachte Redactie, mij de behulpzame hand wilt bieden, door opname van dit stuk.

Indertijd dacht ik, dat er contact zou komen tusschen de tandartsenvereenigingen en de tandheelkundige studenten, o.a. daardoor, dat studenten reeds lid of aspirant-lid konden worden, evenals dat bij het Kon. Instituut van Ingenieurs gebeurt.

Maar bij eene mededeeling hiervan op „Payenborch” is 't ook gebleven en 't resultaat..... dat b.v. dit jaar van de „Vereeniging” lid werden 4 nieuwelingen, terwijl er ongeveer 30 afstudeerden.

H. LOEB.

Den Haag, Februari 1920.